

Mag. NEVZET PORIĆ

mufti Islamske skupnosti v Republiki Sloveniji

POSTAJAMO IMUNI NA GROZODEJSTVA?

Pisalo se je leto 2003, ko sem študiral na Fakulteti za islamske vede v Sarajevu. Kot študenti smo se 31. marca 2003 udeležili prvega kolektivnega pogreba (dženaze) v Potočarih. Takrat so pokopali 600 identificiranih žrtev srebreniškega genocida, ki se je zgodil 11. julija 1995. Ob mojem prvem obisku v Potočarih *Spominski center Srebrenica* ni bil zgrajen. Spominjam se 600 sveže izkopanih grobov in 600 zelenih tabutov, v katerih so bili celotni ali delni skeleti žrtev, ki so bili pripravljene za zadnje slovo. Nemo sem stal v množici ljudi in razmišljal o človeških grozodejstvih, ki so bila storjena na tem mestu. Po zraku so krožili helikopterji in med zbrano množico povzročali nemir. Ko sem povzdignil glavo, sem na vsakem hribu videl ljudi, ki so varovali območje. Njihova prisotnost je povzročala dodaten nemir. V nekem trenutku sem vprašal starejšega gospoda, ki je stal poleg mene, od kod prihaja? Povedal mi je, da je iz Srebrenice, iz neke vasi, proti kateri je pokazal z roko. Vprašal sem ga, kako se počuti? Odgovoril je z vprašanjem, iz katere smeri sem prišel v Potočare? Povedal sem, da iz smeri Vlasenice. Potem je nadaljeval in me vprašal, če sem videl policaje, ki so stali ob cesti vsakih 200 do 300 metrov? Tako so stali, je povedal, tudi leta 1995, ko smo odhajali iz Srebrenice. Razlika je le v tem, da so takrat iz kolone izvlekli vsakogar, za kogar so menili, da mora umreti. "Grozno se počutim, ker sem ob prihodu v Potočare videl isto sliko kot julija 1995," je povedal.

Danes, ko obeležujemo 27. obletnico genocida v Srebrenici, je težko sprejeti dejstvo, da obstajajo ljudje, ki še vedno negirajo genocid ne glede na to, da je Mednarodno sodišče za vojne zločine na področju nekdanje Jugoslavije potrdilo, da se je v Srebrenici zgodil genocid. Grozote, ki smo se jih spominjali v preteklih 26 letih in so bile grenek spomin, so se v 27. letu ponovno pojavile na evropskih tleh. Vojna v Ukrajini, ubijanje, izseljevanje, rušenje so postali stalnica dnevnih poročil, na katera počasi postajamo imuni. Pa nam kot človeškim bitjem ne bi smelo biti vseeno. Ne smemo pristati na relativizacijo, ker je vsako zaničevanje zločinov nedopustno. Težko je sprejeti dejstvo, da se nizozemski predsednik vlade opravičuje vojakom modrih čelad zato, ker so predali tisoče moških, celo otrok, srbskim silam in jim dovolili, da jih umorijo.

Ponosen sem na Republiko Slovenijo, ki je imela vedno jasno stališče do genocida v Srebrenici, ga primerno in dostojanstveno obeleževala vsa ta leta. Ponosen sem tudi na odnos naše države do vojne v Ukrajini. Smo zrela in humana družba. Cenim odnos Republike Slovenije zaradi spodbudnega odnosa do Bosne in Hercegovine, tudi ob zadnjem prizadevanju v Bruslju za pridobitev statusa članice kandidatke, saj je to način, da se prepreči druga Srebrenica in se državljanom in državljanom Bosne in Hercegovine vlije kanček upanja za boljši jutri in lepšo prihodnost njihovih otrok. Skupna evropska prihodnost Balkana je lahko zagotovilo za svetlo prihodnost brez vojne.